

naar Statskassen overtog Udgifterne til Militæret, men at en Bestemmelse derom maatte udelades allerede i 1884—85, fordi allerede i Løbet af de saa Nar var den finansielle Stilling bleven saaledes forværret, at der ikke kunde være Tale om, at St. Thomas kunde udrede et saadant Bidrag. I 1879—80 og 1880—81 forudsatte jeg, at naar man overtog de militære Udgifter, kunde man ganske rolig paalægge St. Thomas i de følgende 10 Nar at betale 100,000 Kroner aarlig til Statskassen, men Den har ikke været i Stand til at betale noget som helst til Statskassen, og vor Saldo i Kontofurant i den Tid er endog saa vokset med 1 Million. I den Grad er den økonomiske Nedgang og dermed selvfølgelig tillige Kolonialkassens finansielle Tilbagegang vokset i Løbet af de Nar. Naar jeg nu ikke vil gentage det gamle Forslag, at Moderlandet skal overtage de militære Udgifter paa Verne, er det ikke blot, fordi der efter den Afvisning, Forslaget har faaet i dette Ting, ikke har været nogen Anledning for mig dertil, men ogsaa, fordi dette Forslag, om det nu blev fremjat og vedtaget, dog ikke vilde kunne bringe Balance tilveje. Der vilde, selv om vi overtog de militære Udgifter, alligevel blive en Underbalance og det en meget betydelig Underbalance for St. Thomas. I Gennemsnit af de sidste 5 Nar har Underbalancen for St. Thomas været mellem 45,000 og 46,000 Dollars aarlig, medens de militære Udgifter og de til Militæret knyttede Pensioner kun have udgjort mellem 31,000 og 32,000 Dollars, og der vilde altsaa, selv om vi havde betalt de militære Udgifter i disse Nar, være kommen en betydelig Underbalance for St. Thomas. Det Forslag, jeg i Dag fremsætter, gaar ikke ud paa ligefrem at vende tilbage til den gamle Tilstand før 1863. Den Gang var Forholdet det, at der paa hver af Verne var en saakaldet Landkasse og et saakaldet Borgerraad, som styrede eller deltog i Styrelsen af denne Kasse, og af denne Kasse afholdt de kommunale Udgifter, hvorimod alle Statsudgifter blev afholdte her hjemme fra, og Statsindtægterne paa Verne ogsaa blev oppebaarne til Fordel for Statskassen. Forslaget gaar som sagt ikke ud paa en ligefrem Tilbagevenden til dette Forhold, men i Hovedtrækkene gaar det ud paa det samme, nemlig en Søntring mellem Statens og de kommunale Anliggender paa Verne, mellem Statsindtægterne og de kommunale Indtægter og en Søntring mellem Statsudgifterne, og de kommunale Udgifter samt selvfølgelig i Forbindelse dermed en Begrænsning af de nuværende Kolonialraads Myndighed overfor de Sa-

ger, der have ligget under Kolonialraadens Styrelse eller lovbestemte Indflydelse. Det er jo en Selvfølge, at de Anliggender, hvortil Staten vil komme efter Lovforslaget til at udrede Udgifter, ikke kunne være undergivne Kolonialraadens Myndighed paa samme Maade som den Gang, da disse Udgifter udrededes eller skulde udredes af Kolonialkasserne. Det, Lovforslaget gaar ud paa, er før det første at bestemme, hvad der for Fremtiden skal være kommunale Anliggender paa Verne, og derefter at bestemme, at i Stedet for de nuværende Kolonialkasser træde Kommunkasser. Kolonialraadens Myndighed til gennem Anordninger at deltage i den lovgivende Myndighed bliver indskrænket til i Fremtiden kun at gælde de kommunale Anliggender, dog saaledes, at deres raadgivende Myndighed efter den nuværende Koloniallovgivning overfor almindelige Lovarbejder vedbliver at bestaa. Derefter gaar Lovforslaget ud paa at bestemme, hvilke af de nuværende Statsindtægter der skulle tilfalde henholdsvis St. Croix's og St. Thomas's Kasser, og endvidere at bestemme, hvilke Udgifter der for Fremtiden komme til at paahvile disse Kasser. Endelig omfatter Forslaget Bestemmelser om, paa hvilken Maade Aktiver og Passiver blive at dele. Det er jo en Selvfølge, at en Del af Aktiverne, for saa vidt de bestaa i Bygninger, vedrørende Regeringsapparatet, maa tilfalde Kommunerne, medens en anden Del af disse faste Ejendomme maa tilfalde Staten, det sidste, naar det er Statsinstitutioner, der benytte dem eller ville komme til at benytte dem. Hvad Aktiverne angaar, gaar Forslaget ud paa, at de alle skulle indflyde i Statskassen, og det er en ganske naturlig Bestemmelse overfor det i mine Tanter uundgaalige, at Vernes Passiver, det vil sige Gælden til Statskassen, maa løffes. Aktiverne ere jo, som det let vil kunne forstaaes, ikke af nogen hunderlig Betydning. Der er nogle Aktiver, der nominelt ikke ere saa ubetydelige, f. Eks. Kolonialkassernes Fordringer paa private der ude for ydede Bureaulaan af over 100,000 Dollars, men jeg tvivler meget om, at der vil være ret meget at inddrive af disse Beløb, ellers vilde vistnok Kolonialkassen have gjort sin Tid for at saa gjort noget derfor. — Jeg skal endnu kun bemærke, at Grunden til, at dette Forslag først nu bliver fremjat for Rigsdagen — først nu, thi jeg har allerede i forrige Samling haft Anledning til at bemærke, at et saadant Forslag var under Arbejde — væsentlig er den Bestemmelse, der findes i den nugældende Koloniallov, at Kolonialraadene have Ret til at blive hørte om, til at af-